

Sygn. akt I CNP 36/10

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Bogumiła Ustjanicz

SSN Dariusz Zawistowski (sprawozdawca)

w sprawie skargi S. R. i K. G. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 9 maja 2008 r., wydanego w sprawie

z powództwa S. R. i K. G.

przeciwko A. K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 lutego 2011 r.,

**oddala skargę i zasądza od S. R. i K. G. na rzecz A. K. kwotę
2400 zł (dwa tysiące czterysta) tytułem zwrotu kosztów
postępowania skargowego.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 9 maja 2008 r. oddalił apelację powodów S. R. i K. G. od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 12 grudnia 2007 r., którym oddalono ich powództwo o zapłatę 27 365,53 zł, wniesione przeciwko A. K. – Komornikowi Rewiru III przy Sądzie Rejonowym W. Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji wskazujące, że pozwany na wniosek powodów przeprowadził postępowanie zabezpieczające i ustalił jego koszty na 22 201 zł, obciążając nimi w całości powodów jako wierzycieli. Postanowieniu w tym przedmiocie, wydanemu w dniu 8 października 2002 r., Sąd Rejonowy w W. nadał klauzulę wykonalności i zasądził od powodów 165,40 zł. Na tej podstawie pozwany wszczął przeciwko powodom egzekucję kosztów postępowania zabezpieczającego i klauzulowego. Komornik, który przeprowadził egzekucję obciążył powodów kosztami postępowania egzekucyjnego w wysokości 4 366,13 zł. Wyegzekwował również koszty zastępstwa pozwanego w tym postępowaniu, w wysokości 600 zł. Powodowie po zawiadomieniu ich o wszczęciu egzekucji złożyli zażalenie na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności postanowieniu komornika z dnia 8 października 2002 r. Sąd Okręgowy w W., już po zakończeniu egzekucji, zażalenie to uwzględnił i oddalił wniosek pozwanego o nadanie klauzuli wykonalności.

W ocenie Sądu Okręgowego usprawiedliwione było stanowisko Sądu Rejonowego o braku podstaw odpowiedzialności deliktowej pozwanego. Art. 45 ust. 3 ustawy o komornikach sadowych i egzekucji (u.k.s.e.) w brzmieniu obowiązującym w dniu 8 października 2002 r., kiedy pozwany wydał postanowienie o obciążeniu powodów kosztami postępowania zabezpieczającego, budził wątpliwości w zakresie jego wykładni, co nakazywało przyjąć, że sposób jego rozumienia przez pozwanego nie prowadził do rażącego naruszenia prawa. Wykluczało to bezprawność działania komornika. Powodowie byli zobowiązani do pokrycia kosztów postępowania zabezpieczającego i wyegzekwowanie od nich należnej komornikowi opłaty egzekucyjnej nie spowodowało szkody po stronie powodów. Z tego względu w sprawie nie mógł mieć zastosowania także art. 410 § 2 k.c.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 9 maja 2008 r. powodowie zarzucili naruszenie art. 23 ust. 1 u.k.s.e. oraz art. 378 § 1 k.p.c. i wskazali, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z tymi przepisami.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W skardze zasadnie zarzucono, że Sąd Okręgowy dokonał błędnej wykładni art. 23 ust 1 u.k.s.e. W judykaturze utrwalony jest pogląd, że odpowiedzialność deliktowa komorników, o której przepis ten stanowi, jest odpowiedzialnością, której przesłankę stanowi bezprawność czynności komornika, co należy rozumieć jako postępowanie naruszające przepisy prawa. Ocena czy działanie komornika było bezprawne powinna być zatem dokonana według kryteriów obiektywnych pozwalających stwierdzić, czy miało miejsce naruszenie prawa. Stwierdzenie, że działanie komornika było pozbawione cech bezprawności nie mogło zatem, wbrew stanowisku Sądu Okręgowego, być wynikiem oceny, że treść przepisu, który stosował komornik mogła budzić wątpliwości w zakresie jego wykładni. Zasadność zarzutu dokonania przez Sąd błędnej wykładni art. 23 ust 1 u.k.s.e. nie decydowała jednak o zasadności skargi, gdyż wymogiem pozwalającym na jej uwzględnienie jest stwierdzenie, że sposób rozstrzygnięcia sprawy prowadzi do niezgodności orzeczenia wydanego przez sąd z prawem. Tymczasem zaskarżony wyrok ostatecznie odpowiada prawu.

Skarżący upatrywali bezprawności działania pozwanego w wydaniu przez niego postanowienia z dnia 8 października 2002 r., złożeniu wniosku o nadanie mu klauzuli wykonalności i wszczęciu na tej podstawie egzekucji. Spowodowało to ich zdaniem szkodę na skutek bezprawnego przeprowadzenia egzekucji. Wymaga w związku z tym podkreślenia, że tak rozumiana szkoda nie mogłaby powstać bez przeprowadzenia egzekucji, co było z kolei uzależnione od nadania przez sąd klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu, który mógł stanowić podstawę jej prowadzenia. Sąd Okręgowy w W. w postępowaniu zażaleniowym stwierdził, że brak było podstaw do nadania klauzuli wykonalności postanowieniu pozwanego z dnia 8 października 2002 r. Szkoda związana z przeprowadzeniem egzekucji pozostawała w tym przypadku w związku przyczynowym z wadliwym orzeczeniem

sądu, które stanowiło warunek wszczęcia egzekucji, a nie samym faktem wszczęcia egzekucji. Pozwany dysponując tytułem wykonawczym wystawionym przez sąd był formalnie uprawniony do złożenia wniosku o wszczęcie na jego podstawie egzekucji. Miał też podstawy by pozostawać w przekonaniu, że orzeczenie wydane przez sąd jest zgodne z prawem. Złożenie przez niego wniosku o wszczęcie egzekucji nie mogło być zatem ocenione jako działanie bezprawne.

Nie mają też racji skarżący twierdząc, że postanowienie komornika sądowego ustalające wysokość opłaty za wykonanie zabezpieczenia nie mogło stanowić tytułu wykonawczego, podobnie jak postanowienie w przedmiocie kosztów postępowania egzekucyjnego wydawane na podstawie art. 770 k.p.c., z uwagi na treść art. 745 k.p.c. Po pierwsze bowiem art. 770 k.p.c. stosuje się odpowiednio w postępowaniu zabezpieczającym i brak jest podstaw by postanowienie komornika w przedmiocie opłaty za wykonanie zabezpieczenia, znajdujące uzasadnioną podstawę prawną, mogło traktować inaczej niż postanowienie komornika odnośnie kosztów postępowania egzekucyjnego. Po drugie zaś art. 745 k.p.c. stanowi podstawę do orzekania o kosztach postępowania zabezpieczającego w relacjach pomiędzy stronami postępowania, odpowiednio do jego wyniku. Przepis ten nie ma zatem zastosowania w przypadku orzekania o opłatach egzekucyjnych należnych komornikowi, który nie jest stroną postępowania egzekucyjnego i zabezpieczającego.

Niewątpliwie zasadna była ocena Sądu Okręgowego, że na gruncie regulacji zawartej w art. 49 u.k.s.e. na powodach ciążył obowiązek pokrycia opłaty za wykonanie przez komornika czynności związanych z zabezpieczeniem ich roszczenia. Jej wysokość została prawomocnie ustalona przez komornika, co uzasadniało ocenę, że wyegzekwowana w tym zakresie należność nie stanowiła świadczenia nienależnego.

Opłaty egzekucyjne mają charakter należności publicznoprawnych. Uprawnienie komornika do ich pobrania nie ma zatem charakteru roszczenia w rozumieniu art. 117 § 1 k.c. Do opłat tych nie mają zatem zastosowania przepisy o przedawnieniu roszczeń. Fakt zatem, że Sąd Okręgowy przy rozpoznaniu apelacji powodów nie rozważał bliżej zarzutu przedawnienia „roszczenia”

wyegzekwowanego przez pozwanego w żaden sposób nie mógł wpłynąć na ocenę zasadności powództwa i przemawiać za uwzględnieniem apelacji powodów.

Z przyczyn wyżej wskazanych skarga była pozbawiona uzasadnionych podstaw i podlegała oddaleniu na podstawie art. 424¹¹ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania skargowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.